

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 157/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 317

ย่อ / หลักกฎหมาย

การพรางอันจะทำให้ผู้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 317 วรรคสาม หมายถึงการพาหรือแยกเด็กออกไปจากอำนาจปกครองดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ทำให้อำนาจปกครองดูแลเด็กของบุคคลดังกล่าวถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยบุคคลดังกล่าวไม่รู้เห็นยินยอม อันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของบุคคลเหล่านั้น โดยกฎหมายมีเจตนารมณ์มุ่งคุ้มครองอำนาจปกครองของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเด็กเป็นสำคัญ มิให้ถูกผู้ใดมาก่อการรบกวนหรือกระทำการใดอันเป็นการกระทบกระทั่งต่ออำนาจปกครองไม่ว่าโดยตรงหรือโดยปริยาย จึงไม่จำกัดว่าการพรางจะกระทำด้วยวิธีการใด และไม่คำนึงว่าเด็กจะเป็นฝ่ายออกจากบ้านเอง หรือมีบุคคลใดเป็นฝ่ายนัดหมายชักชวนมา โดยหากมีการกระทำต่อเด็กในทางเสื่อมเสียและเสียหายอันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองดูแลแล้ว ย่อมถือเป็นความผิดทั้งสิ้น แม้ในตอนแรกที่ยังไม่เห็นภาพโฆษณาของผู้เสียหายที่ 1 แล้วเข้าใจว่าผู้เสียหายที่ 1 มิได้เป็นเด็กแต่เป็นบุคคลที่มีอายุกว่า 18 ปี จึงตัดสินใจติดต่อซื้อบริการทางเพศ อันถือได้ว่าจำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิดฐานนี้ดังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ก็ตาม แต่เมื่อผู้เสียหายที่ 1 มาพบกับจำเลยที่ห้อง จำเลยจึงมีโอกาสดูเห็นตัวจริงของผู้เสียหายที่ 1 อย่างชัดเจน ซึ่งในข้อนี้จำเลยเองก็เบิกความยอมรับว่ารูปร่างหน้าตาผู้เสียหายที่ 1 ไม่ตรงกับภาพที่โฆษณา จำเลยประเมินแล้วคิดว่าผู้เสียหายที่ 1 น่าจะเป็นเด็กมีอายุไม่ถึง 18 ปี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 1 เป็นเด็กมีอายุยังไม่ถึง 15 ปี การกระทำของจำเลยดังกล่าวย่อมมีผลทำให้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ถูกล่วงละเมิดตัดขาดเป็นการพรางไปโดยปริยาย เข้าลักษณะเป็นการพาและแยกผู้เสียหายที่ 1 ไปจากความปกครองดูแลและล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 แล้ว จำเลยจึงต้องมีความผิดฐานพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1, 91, 277, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นยินยอม จำคุก 5 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร คงจำคุก 3 ปี 4 เดือน ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นยินยอม คงจำคุก 3 ปี 4 เดือน รวมจำคุก 6 ปี 8 เดือน ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นยินยอม ลงโทษปรับ

120,000 บาท อีกสถานหนึ่ง ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 80,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาค 6 ให้จำเลยฟัง ให้คุมความประพฤติจำเลยโดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ ทุก 3 เดือน ต่อครั้ง ตลอดเวลาที่รอการลงโทษ และให้กระทำการกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งโจทก์และจำเลยไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นที่ยึดได้ว่า เด็กหญิง ป. ขณะเกิดเหตุอายุ 14 ปีเศษ เป็นบุตรซึ่งอยู่ในอำนาจปกครองดูแลของนาง ม. ผู้เสียหายที่ 2 ในคืนเกิดเหตุตามฟ้องจำเลยซึ่งมาทำงานที่ต่างจังหวัดเข้าพักที่โรงแรม เห็นโฆษณาขายบริการทางเพศในสื่อสังคมออนไลน์ทวิตเตอร์มีบัญชีผู้ใช้งานว่า "รณถึง" ระบุว่า "รับงาน นครสวรรค์ในเมือง ฟรี้ห้องรวมถุง สนใจทักมา" โดยมีภาพใบหน้าผู้เสียหายที่ 1 พร้อมหมายเลขโทรศัพท์อยู่ในโฆษณาดังกล่าว จำเลยสนใจจึงติดต่อขอซื้อบริการทางเพศจากผู้เสียหายที่ 1 ผ่านทางแอปพลิเคชันไลน์ ครั้นเวลาประมาณ 23 นาฬิกา ผู้เสียหายที่ 1 และเพื่อนชื่อ เด็กหญิง ศ. มาหาจำเลยที่ห้อง จำเลยตกลงซื้อบริการทางเพศจากผู้เสียหายที่ 1 เพียงคนเดียวเป็นเงิน 700 บาท โดยโอนเงินเข้าบัญชีของนางสาว ก.จากนั้นกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 จนสำเร็จความใคร่โดยผู้เสียหายที่ 1 ยินยอม สำหรับความผิดฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารซึ่งศาลชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง โจทก์ไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า จำเลยกระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นด้วยอีกกรรมหนึ่งหรือไม่ เห็นว่า สำหรับความผิดฐานนี้ คำว่า "พราก" พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายไว้ว่า ทำให้จากไป พาไปเสียจาก ทำให้แยกออกจากกัน หรือแยกออกไป ดังนั้น การพรากอันจะทำให้ผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ข้างต้น จึงหมายถึงการพาหรือแยกเด็กออกไปจากอำนาจปกครองดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล ทำให้อำนาจปกครองดูแลเด็กของบุคคลดังกล่าวถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยบุคคลดังกล่าวไม่รู้เห็นยินยอม อันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของบุคคลเหล่านั้น ซึ่งเห็นได้ว่ากฎหมายมีเจตนารมณ์มุ่งคุ้มครองอำนาจปกครองของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลเด็กเป็นสำคัญมิให้ถูกผู้ใดมาก่อการรบกวนหรือกระทำการใดอันเป็นการกระทบกระทั่งต่ออำนาจปกครองไม่ว่าโดยตรงหรือโดยปริยาย จึงไม่จำกัดว่าการพรากจะกระทำด้วยวิธีการใด และไม่คำนึงว่าเด็กจะเป็นฝ่ายออกจากบ้านเองหรือมีบุคคลใดเป็นฝ่ายนัดหมายชักชวนมา โดยหากมีการกระทำต่อเด็กในทางเสื่อมเสียและเสียหายอันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองดูแลแล้วย่อมถือเป็นความผิดทั้งสิ้น ฉะนั้น แม้ในตอนแรกที่จำเลยเห็นภาพโฆษณาของผู้เสียหายที่ 1 แล้วเข้าใจว่าผู้เสียหายที่ 1 มิได้เป็นเด็กแต่เป็นบุคคลที่มีอายุกว่า 18 ปี จึงตัดสินใจติดต่อซื้อบริการทางเพศอันถือได้ว่าจำเลยไม่มีเจตนาก่อทำความผิดฐานนี้ดังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6 ก็ตาม แต่เมื่อผู้เสียหายที่ 1 มาพบกับจำเลยที่ห้อง จำเลยจึงมีโอกาสดูเห็นตัวจริงของผู้เสียหายที่ 1 อย่างชัดเจน ซึ่งในข้อนี้จำเลยเองก็เบิกความยอมรับว่ารูปร่างหน้าตาผู้เสียหายที่ 1 ไม่ตรงกับภาพที่โฆษณา จำเลยประเมินแล้วคิดว่า

ผู้เสียหายที่ 1 น่าจะเป็นเด็กมีอายุไม่ถึง 18 ปี การที่จำเลยมีข้อสงสัยเช่นนี้จำเลยจึงมีหน้าที่ต้องตรวจสอบให้แน่ชัดเสียก่อนว่าผู้เสียหายที่ 1 ยังเป็นเด็กอยู่หรือไม่และมีอายุเท่าใดแน่ แต่จำเลยไม่นำพา กลับตกลงซื้อบริการทางเพศจากผู้เสียหายที่ 1 แล้วกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ดังนี้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 1 เป็นเด็กมีอายุยังไม่ถึง 15 ปี การกระทำของจำเลยดังกล่าวย่อมมีผลทำให้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ถูกล่วงละเมิดตัดขาดเป็นการพรากไปโดยปริยายเข้าลักษณะเป็นการพาและแยกผู้เสียหายที่ 1 ไปจากความปกครองดูแลและล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 แล้ว จำเลยจึงต้องมีความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารอีกกระทงหนึ่งด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานนี้นั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการสุดท้ายว่า กรณีมีเหตุสมควรที่จะรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า ผู้เสียหายที่ 1 ยังเป็นเด็กอ่อนด้อยทั้งวุฒิภาวะและประสบการณ์ชีวิต ย่อมถูกชักชวนไปในทางเสื่อมเสียได้ง่าย โดยเฉพาะการต้องเข้าไปอยู่ในวงจรขายบริการทางเพศตั้งแต่เป็นเด็กนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงภาวะความเสื่อมทรามของสังคมและศีลธรรมแล้ว ยังทำให้ผู้เสียหายที่ 1 ต้องเสียโอกาสในการพัฒนาตนเองทั้งทางร่างกายและจิตใจเพื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่มีคุณภาพและมีอนาคตที่ดี รัฐจึงต้องเข้ามาคุ้มครองปกป้องสวัสดิภาพของเด็กไม่ให้ผู้ใดแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กในทางการค้าเช่นนี้ ผู้ซื้อบริการจึงสมควรได้รับโทษสถานหนักเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างซึ่งเท่ากับหยุดส่งเสริมการค้าประเวณีเด็กมิให้ลุกลามแพร่ขยายออกไป พฤติการณ์กระทำความผิดของจำเลยในคดีนี้ถือได้ว่าเป็นเรื่องร้ายแรง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 6 ใช้ดุลพินิจรอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยนั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ในข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม อีกกระทงหนึ่งด้วย ให้จำคุก 5 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปี 4 เดือน เมื่อรวมกับโทษจำคุกในความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยเด็กนั้นยินยอมตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองแล้ว เป็นจำคุก 6 ปี 8 เดือน ไม่ปรับ ไม่รอการลงโทษและไม่คุมความประพฤติจำเลย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

ฐานิต ศิริจันทร์สว่าง · ชัยฤทธิ์ เทวะผลิน · ชาติชาย กิตติสารศักดิ์